

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.021/2022/9. szám

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Komporday Nóra ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek a dr. Tóth Ambrus ügyvéd (cím3) által képviselt Alperes (cím4) alperes ellen személyiségi jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 7.M.70.378/2020/46. számú, 51. sorszámon kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 52. és 53. sorszámon előterjesztett, majd Mf/6. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes fellebbezési eljárási költségét 25 000 (huszonötezer) forintban, az alperesét 60 000 (hatvanezer) forintban, míg a fellebbezési illeték összegét 80 000 (nyolcvanezer) forintban határozza meg.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú ítéletben megállapított, a fellebbezési eljárás szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes a (Munkáltató)tal állt közalkalmazotti jogviszonyban, munkavégzési helye az önálló jogi személynek minősülő alperes volt.

A felperes keresetében egyrészt az alperes 2020. április 20-án kelt, számú írásbeli figyelmeztetésének hatályon kívül helyezését, másrészt a személyiségi jogai alperes által történt megsértésének megállapítását, harmadrészt az alperes 1 000 000 forint sérelemdíj és perköltség megfizetésére kötelezését kérte egyebek mellett a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 285. § (1) bekezdésére utalással. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 7.M.70.378/2020/9. számú, a Debreceni Ítéltábla Mf.I.50.046/2021/11. számú részitélete folytán 2021. július 2-án jogerőre emelkedett részítéletével az alperes írásbeli figyelmeztetését hatályon kívül helyezte.

Az elsőfokú bíróság a jelen fellebbezési eljárás alapjául szolgáló kiegészített ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az alperesnek 250 000 forint perköltséget, valamint megállapította, hogy 70 000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a személyiségi jogai alperes általi megsértésének megállapítását, valamint az alperes 1 000 000 forint sérelemdíj, továbbá első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes fellebbezési eljárási költségben marasztalását kérte.

Az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (3) bekezdése szerint eljárva tájékoztatta a feleket, hogy a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlelt, ugyanis a felperes a munkaügyi pert nem az ellen indította meg, akivel szemben a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 2. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Mt. 9. §-a miatt irányadó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) pontján és a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésén alapuló igénye érvényesíthető, ugyanis munkáltatója a perbeli időszakban a keresetlevélhez csatolt kinevezés módosítás, a felek e körben egyező tartalmú nyilatkozatai, valamint a fellebbezéshez csatolt „Közalkalmazotti jogviszony megszüntetése” megnevezésű okirat alapján nem az alperes, hanem – ahogy azt az elsőfokú ítélet [3] bekezdése is rögzíti – a (Munkáltató) volt.

Az ítéltábla tájékoztatására figyelemmel a felperes a Pp. 375. § (2) bekezdése alapján a fellebbezését annyiban változtatta meg, hogy másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását is kérte a Pp. 381. §-ára hivatkozással.

Az alperes a megváltoztatott fellebbezéssel kapcsolatos fellebbezési ellenkérelmében továbbra is az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes fellebbezési eljárási költségben marasztalását kérte.

A fellebbezés annyiban és olyan szempontból alapos, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülbírálatra nem alkalmas, mert az eljárása lényeges szabályait úgy sértette meg, hogy az az ügy érdemi eldöntésére is kihatott és ezen szabálysértés orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

Ez az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges eljárási szabálysértés pedig abban állt, hogy az Mt. 285. § (1) bekezdése értelmében a közalkalmazott a közalkalmazotti jogviszonyból származó igényét bíróság előtt érvényesítheti, a Pp. 508. § (1) bekezdés b) pontja értelmében pedig munkaügyi pernek minősül a közalkalmazotti jogviszonyból származó per. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 20. § (1) bekezdése szerint viszont a közalkalmazotti jogviszony és így szükségképpen a munkaügyi per alanyai is a munkáltató és a közalkalmazott.

A munkaügyi perekben jelenleg is, igen régóta töretlenül egységes az a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) talaján kialakult joggyakorlat (pl. BH1994. 515., BH1995. 323.), hogy amennyiben a felperes a pert nem az ellen indította meg, akivel szemben az igénye érvényesíthető, a bíróságnak e tényre őt figyelmeztetnie kell, és lehetőséget kell neki adni arra, hogy megjelölje, kivel szemben kívánja az igényét érvényesíteni. A felperes kérelmére a bíróságnak a megjelölt személyt a kereset közlésével alperesként kell megidéznie és a korábbi alperest a perből elbocsátania. A Pp. 51. §-a és a Pp. 237. §-a alapján e tájékoztatási kötelezettséget a bíróság az anyagi pervezetés keretében, a perfelvételt lezáró végzés meghozatala előtt teszi meg (Kúria Pkk.II.24.625/2020/2., Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez – Szerkesztette: Wopera Zsuzsa, uj.jogtar.hu).

Mindezekből és a Pp. által bevezetett osztott perszerkezetből okszerűen következik, hogy a Pp. 51. §-a szerinti figyelmeztetés elmaradásában megnyilvánult lényeges és az ügy érdemére is kiható eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban nem orvosolható, azaz az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges és elengedhetetlen, ezért az ítéltábla a Pp. 381. §-a szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az ítéltábla a Pp. 386. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel rögzíti, hogy az elsőfokú bíróságnak a perfelvételi tárgyalási szaktól kell lefolytatnia az új eljárást oly módon, hogy a Pp. 51. §-a megfelelő alkalmazásával figyelmezteti a felperest a téves perlésre, majd a felperesi nyilatkozattól függően vagy a jelenlegi alperessel szemben hoz a közalkalmazotti

jogviszony e relációban értendő hiányán alapuló érdemi döntést, vagy a jelenlegi alperes elbocsátása mellett a felperes által megjelölt új alperestől a perfelvételi nyilatkozatokat a szükségeshez képest beszerzi (akár oly módon, hogy a munkáltató a korábbi alperes valamennyi perfelvételi nyilatkozatát fenntartja és sajátjának tekinti), ezt és a perfelvétel lezárását követően pedig – amennyiben további bizonyítás adott esetben szükséges, úgy annak elvégzése után – az ügyben érdemi határozatot hoz.

A másodfokú döntéssel az eljárás folyamatban maradt, ezért az ítéltábla a Pp. 386. § (3) bekezdése értelmében csupán meghatározta egyrészt a felek ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költségének összegét, mely a felperes esetében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) általa is megjelölt 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján – a költségjegyzéken feltüntetett R. 3. § (6) bekezdés alkalmazására okot adó körülmény hiányában – 25 000 forint, az alperesnél pedig a R. 2. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban ténylegesen elvégzett érdemi ügyvédi tevékenységgel (a fellebbezési ellenkérelem előterjesztése) arányban 60 000 forint, másrészt az 1 000 000 forint illetékalappal (EBH1999. 94., BDT2016. 3519., Civilisztikai Kollégiumvezetők 2018. június 20-21-ei Országos Tanácskozásának 41. állásfoglalása) az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint számított, a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel meg nem fizetett fellebbezési illeték összegét, mely költségek viselése kérdésében is az elsőfokú bíróság dönt új határozatában.

Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2022. szeptember 16.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Kormos János s. k. előadó bíró,
Dr. Paulik Andrea s. k. bíró